ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna, v právní věci žalobkyně: **REPMAX, s. r. o.**, se sídlem Sazovická 458, Praha 5, zastoupena JUDr. Filipem Sojákem, advokátem se sídlem Opletalova 39, Praha 1, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hl. m. Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 2. 2009, čj. 1921/09-1300-100924, čj. 2443/09-1300-100924, čj. 2444/09-1300-100924, čj. 2445/09-1300-100924, čj. 2446/09-1300-100924, čj. 2448/09-1300-100924, čj. 2449/09-1300-100924 a čj. 2450/09-1300-100924, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 3. 2010, čj. 7 Ca 282/2009 – 64,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně podala odvolání proti dodatečným platebním výměrům Finančního úřadu v Praze - Modřanech ze dne 19. 3. 2008, kterými byla žalobkyni doměřena DPH v celkové výši 10 538 326 Kč. Žalovaný v záhlaví označenými rozhodnutími odvolání zamítl. Žalobkyně podala dne 12. 6. 2009 proti rozhodnutím žalovaného o odvoláních správní žalobu k městskému soudu. Ten jí odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro její opožděnost.

[2] Včas podanou kasační stížností se žalobkyně („stěžovatelka“) domáhá zrušení napadeného usnesení městského soudu. Usnesení považuje za nezákonné. Stěžovatelka především detailně polemizuje s právními a skutkovými závěry obou správních orgánů, namítá procesní chyby v daňovém řízení. Městskému soudu pak stěžovatelka vytýká nesprávné posouzení lhůty k podání správní žaloby. Městský soud se vůbec nezabýval podstatou žaloby a nezkoumal ani důvod opožděného podání. Tímto důvodem byla údajná intenzivní jednání o mimosoudním vyřešení dané věci v době po vydání rozhodnutí žalovaného, kdy nebylo zcela zřejmé, zda bude nutno správní žalobu podávat. Uvedený důvod je dle stěžovatelky hodný zvláštního zřetele. Z tohoto důvodu navrhla, aby zdejší soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[3] Žalovaný se ke kasační stížnosti ani na výzvu soudu nevyjádřil.

[4] Kasační stížnost není důvodná.

[5] Nejvyšší správní soud předesílá, že usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby lze napadnout jen z důvodu nezákonnosti tohoto rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí žaloby (viz např. rozsudek ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004 - 98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS, všechna zde cit. rozhodnutí jsou přístupná na www.nssoud.cz).

[6] Jedinou kasační námitkou, kterou lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., je tvrzení stěžovatelky, že městský soud nezákonně odmítl žalobu, neboť nesprávně posoudil lhůtu k jejímu podání. Pouze tato námitka je přípustná a jen v tomto rozsahu je kasační stížnost projednatelná. Ostatní námitky uplatněné v kasační stížnosti nesměřují proti napadenému usnesení, ale týkají se věcného posouzení žaloby. Tyto námitky se tak zcela míjí s rozhodovacími důvody městského soudu. Ten se meritem věci vůbec nezabýval, a proto k nim nemohl Nejvyšší správní soud v tomto řízení přihlédnout.

[7] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítla, že městský soud se vůbec nezabýval důvody opožděného podání; přitom podání žaloby po marném uplynutí zákonem stanovené lhůty sama nijak nepopírá. Pouze dodala, že jí k tomu vedly důvody hodné zvláštního zřetele spočívající ve skutečnosti, že bylo vedeno jednání o mimosoudním řešení uvedené věci.

[8] K uplatněné kasační námitce zdejší soud uvádí následující. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu *podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zákon lhůtu jinou.* Dále § 40 odst. 1 s. ř. s. stanoví, že lhůta stanovená tímto zákonem počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Odstavec 2 cit. ustanovení pak určuje konec lhůty stanovené soudním řádem správním, a to tak, že lhůta určená podle měsíců končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty.

[9] Z obsahu správního spisu (doručenka na č. l. 1) plyne, že rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání bylo stěžovatelce doručeno dne 20. 3. 2009. V souladu s výše

uvedenými pravidly tak lhůta k podání žaloby počala běžet následující den, tj. 21. 3. 2009, a skončila uplynutím dne 20. 5. 2009. Pokud tedy byla žaloba podána až dne 12. 6. 2009 (což stěžovatelka sama v kasační stížnosti uvedla), byla podána opožděně.

[10] Zmeškání této lhůty k podání žaloby nelze prominout (§ 72 odst. 4 s. ř. s). Z tohoto důvodu nelze ani akceptovat argument stěžovatelky o existenci důvodů hodných zvláštního zřetele. Toto tvrzení je pro danou věc zcela irelevantní. Soudní řád správní totiž neumožňuje zmeškání této lhůty prominout ani v ojedinělých, zcela výjimečných případech. Je pouze a jen na žalobkyni, aby svá práva hájila zákonem předepsaným způsobem; pokud tak neučiní, musí počítat s negativními důsledky svého jednání.

[11] Zdejší soud proto konstatuje, že jediná kasační námitka stěžovatelky je nedůvodná.

[12] Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto jí dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[13] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá na jejich náhradu právo. Žalovanému nevznikly v řízení o kasační stížnosti žádné náklady, a proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. dubna 2012

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu